

DIVADELNÍ Piknik

ZPRAVODAJ CELOSTÁTNÍ PŘEHLÍDKY
AMATÉRSKÉHO ČINOHERNÍHO A HUDEBNÍHO DIVADLA

16. KVĚTNA 2013
číslo 5

PRVNÍ TÝDEN PIKNIKU

aneb výběr toho nejdůležitějšího, co se minulý týden ve Volyni stalo

“Setkáváme se bohužel v trošku „splášené“ době. V době, kdy finanční krize dolehla na většinu z nás, kdy každý obrací korunu dvakrát, než ji vydá. A musím konstatovat, že je to znát i na návštěvnosti kulturních akcí. Prostě řečeno, většina už na kulturu nemá. Proto musíme svádět a svádíme boj o každého diváka. A především amatérské divadlo má potenciál tento boj vyhrát. V letošním roce došlo ke snížení dotace Ministerstva kultury ČR téměř o jednu třetinu. Naší snahou je, abyste to nepocítili, aby se vás to nedotklo. Jsem přesvědčen, že spokojenost nestojí pouze na penězích.“

Jiří Houzím, ředitel Volyňské kultury

“Abychom přehlídku vůbec mohli odstartovat, potřebovali jsme hotovost, takže jsme vyhlásili něco jako sbírku. A pomohli nám místní divadelníci, jistou částkou nám přispěl Divadelní spolek Tyl Rakovník a ještě nám půjčila moje babička.”

Simona Bezoušková, odborná pracovníce NIPOS-ARTAMA

V PRVNÍM POLOČASE JSME VIDĚLI

DK Jirásek Česká Lípa: Tři muži ve člunu a pes

“...Inscenace má jistě rezervy také v herecké charakterizaci mladých pánů, což omezuje možnosti rozvoje dílčích dramatických situací. Jednotlivým epizodám často chybí jasná pointa. Z toho pak pramení celkové temporytmické potíže....” *Luděk Horký*

Divadelní soubor KOREK Praha: Kytice

“...Inscenace Kytice je na vysoké úrovni oprávněné a tvořivé stylizace. Avšak v provedení na celostátní přehlídce ve Volyni, se ve smyslu rovnoměrného zacházení s energií lidského těla, lidského hlasu a vzájemného poměrného zrcadlení v jednání herců tato stylizace po Svatební košili oslabuje...”
Radvan Pácl

DS Haná Vyškov: Pláňka

“...Herecky velmi dobře vybavený soubor bojuje s absencí vyložených situací a konkrétního nastavení figur, které by se vyvíjely v čase....” *Jaromír Hruška*

V. A. D. Kladno: Krvavý román

“...Krvavý román Váchalův není brakem, ačkoli je brak jeho ústředním tématem. Krvavý román Divadla V.A.D. není marným pokusem o jeho zdivadelnění, ačkoli z mého (diváckého) pohledu byl spíše groteskním vyprávěním o světě násilně ubavené televizní zábavy...” *Petr Christov*

Divadlo Exil Pardubice: Brýle Eltona Johna

“...I přes nesčetné fauly ze strany EXILU vůči - nutno podotknout - silnému anglickému soupeři, se nedařilo českému týmu změnit hru. Naopak řada jeho promarněných situací jen neustále dávala vyniknout brilantnímu hernímu projevu protivníka....” *Jaromír Hruška*

DS Žďár, Žďár n. Sáz.: Hymna aneb Urfidlovačka

“...se žďárským souborem jsme prožili příjemné sobotní divadelní odpoledne a myslím, že ho v zásadě prožili i ti, kteří „cimrmanovský“ humor nevyhledávají....” *Milan Schejbal*

DS Ty-já-tr/HROBESO: Srnky

“...Inscenace dokázala textu vdechnout půvabný scénický život. Především si našla působivou černobílou výtvarnou stylizaci směřující ke komiksu, který lze chápat jako ústrojnou analogii k pojetí typizovaných dramatických postav, či spíše figur(ek)....” *Petr Christov*

A. Saramonowicz: Testosteron

NA TOMTO PŘEDSTAVENÍ NESPOLUPRACOVALA ŽÁDNÁ ŽENA

Rozhovor s režisérem Jakubem Hyndrichem

Vaši inscenaci jsem vnímal hlavně jako zábavné divadlo a vlastně jsem v ní nehledal žádné vážné téma. Ale při hovoru s jinými diváky jsem zjistil, že v Testosteronu vážná témata hledali.

Co je vašim hlavním cílem – čistá zábava a komedie, nebo vážné téma?

V první řadě to je hlavně komedie, je to pro nás příležitost, jak diváky rozesmát, snažíme se hrát na tuhle notu. Ale na druhé straně jsme si všichni – herci i já – prošli nějakými vztahy. Soubor společně funguje už řadu let a svou roli hrálo taky to, že je to představení čistě pro chlapeckou část ansámblu a chtěli jsme udělat profilové představení o mužské části souboru. A na to je tento text opravdu geniální. Takže samozřejmě tam nějaké téma je – pro nás to je univerzální muž vypovídající se ze svých strachů, obav a problémů. A my jdeme do jeho soukromého prostředí, ukazujeme chlapy, kteří jsou zavření pohromadě dlouhou dobu na jednom místě. A mají různou hladinu testosteronu, chlapy, kteří jsou úplně nuly, se učí od těch „velkých kluků“, kteří jsou ale možná vyprázdňenější než oni. Obzvláště ženská část publika se tak může podívat do prostoru, který

zřejmě nikdy jinak neuvidí.

Hra končí v podstatě happyendem, je to v původním textu stejné, nebo jste do něj zasahovali?

Na jednu stranu je to samozřejmě hořká komedie, má ukazovat nějaký karikaturní charakter v nás, ale na druhé straně jsme chtěli dát i nějakou naději a víru. A přece jen jsme to dělali pro ženské, dovolili jsme si na ně navršit neuvěřitelné množství špíny, ale to neznamená, že bychom je neměli rádi. Konec je takové smíření s ženskou částí publika, my nechceme být militantní antifeministi, je to jenom hra.

Takže jste do text vůbec nezasahovali?

Kromě několika malých změn jsme nezasahovali v podstatě do ničeho. Obdivuju hlavně Tomáše Svobodu, který hru naprosto geniálně přeložil, takže jsme nemuseli pracovat na tom, aby byl text živý. Museli jsme samozřejmě vytáhnout polské reálie, které by český divák nepochopil, ale do dramatické části textu jsme nijak nezasahovali. Vlastně bylo strašně snadné režirovat – dělal jsem v podstatě jen aranže a mizanscény a nemusel jsem se bát o to,

zda dojde k nějakému dramatickému obratu, protože je naprosto jasně daný v textu. Saramonowicz navíc hru psal přímo ze zkoušek s herci, vznikala z živého zkoušení.

Opravdu vám do zkoušení nezasahoval žádný ženský element?

Na tomto představení nespolupracovala žádná žena. Scénu jsme dělali my, plakáty dělali chlapy. Součástí téhle šou byla taky recese, kdy jsme nafořili i kalendář aktů, který nabízíme po představení, takže si dámy můžou kluky odnést domů.

Takže se opravdu můžou přesvědčit, kdo má větší koule?

Zas tak daleko jsme nešli.

-das-

S KÝM – TO URČUJE NĚKDO JINÝ. ALE PROČ – TO URČUJEME MY

Hru Andrzeje Saramonowicze Testosteron uchopili herci razantně. Především prezentací svých mentálních a fyzických dovedností – jak sami cítili již od svého autora – nechtěli zůstat reprezentaci mužství nic dlužni. Ani před sebou, ani před diváky. Scénický tvar hry Testosteron Divadla Point při Gymnáziu Jiřího Wolkerova Prostějov je komedií s polohami frašky a grotesky. Je obrazem mužského chování a jednání, v němž je důležitou motivační funkcí pohlavní pud/instinkt a rozdíl mezi erotickým (prožitkem) a sexuálním (zachování rodu) pudem. Zbylé čtyři pudy (pud výživy, sebezáchovy, agresivity, péče o potomstvo) předkreslují i dokreslují vliv testosteronu na formování i deformování mužského konání.

Struktura příběhu se v inscenaci jeví jako princip komedie dell'arte. První dva akty se odehrávají na svatební hostině. Otec Stavros žení svého syna Kornela, ukáže se však, že je to blamáž (příčinou je marketingový nápad zneužít svatbu jako reklamu). Svatební scéna se mění v testosteronové kolbiště, na němž se Tretin stává obětí Fistachovy frustrace z rozchodu s milenkou, číšník Titus vyniká erotickou představitostí, druhý syn Janis zase právním vzděláním a empatií, zatímco ornitolog Kornel a mikrobiolog Roubal se drží v rovině své odbornosti. Stavros nečekaně nalezne v Titovi svého třetího syna. Pudové jednání si nevybírání, není zkrátka ovladatelné. Závěrečný happy end se odehrává po třech měsících – na Titově svatbě. A zůstává otázkou, co zase testosteron spustí a jak budou mužské pudy tancovat.

Základem inscenace je herecká ansámblivost. Všichni herci ctí pravidla hry. Jednotlivá herecká ztvárnění přinášejí obrovské potěšení (mluvním projevem, gestičností, fyzickým pohybem po jevišti, věrohodností), a to do takové hloubky, že vnitřně hmatové vnímání a spoluprožívání budí v divácích asociace možných osobních zkušeností. Zásahu na tom, že scénické testosteronové kolbiště připomíná dávné dionýské slavnosti, má režisér Jakub Hyndrich, který svou inspiraci (a jistě byla oboustranná) a tvůrčí nápady odevzdal – rozpustil – ve prospěch svobodného hereckého koncertu. Inscenace, která stojí a padá na slovním a tělesném ovládnutí sebe sama, prozrazuje ledacos o lidské přirozenosti, svobodě a autentické výpovědi mladých mužů tady a teď.

Jak říká sám autor, samotný námět hry o mužském pohledu na city byl reakcí na ženská vyznání a kréda, které zaplavily tisk a knižní trh koncem 90. let. „Tehdy se objevila vlna memoárů psaných ve stylu Deníku Bridget Jonesové. Ženské časopisy publikovaly články o 100 způsobech dosažení orgasmu a rady, jak si udržet muže.“

Není tato inscenace svědectvím o schopnosti člověka ubránit se kultivovanou jedinečností a kulturností všem pomíjivým lechtivě dryáčnickým zábavným formám?

Radvan Pácl

Bylo to zajímavé a neobvyklé. Bylo tam jen sedm chlapů a bylo to takové vážné téma, které asi – jak se mi zdálo – chtěli pojmut vtipně.

Vlastík

Už dlouho jsem plánoval na tohle představení jet do Prostějova, ale mají pořád vyprodáno, takže jsem rád, že jsem je mohl vidět tady. Jsem strašně rád, že jsme to viděl, i když jsem o pauze slyšel rozporuplné názory. Ale já jsem byl nadšený, líbilo se mi moc. Nepřišlo mi ani nijak přehnaně sprosté, jak jsem o tom slyšel.

Vojta

Představení bylo výborné, moc se mi líbilo.

Jan

Bylo těžké posoudit, co bylo lepší – jestli scénář nebo herecké výkony. Na scénáři toho asi nemohli moc ovlivnit, a herecké výkony byly nádherně přirozené. Má pěkný zážitek.

Zdeněk

Mně se to líbilo.

Aneta

Kladina Kladno / režie: Jiří Homola

J. Homola: Sborovna

JE ČESKÝ KANTOR PŘIPRAVEN NA VŠE?

Rozhovor s Jiřím Homolou, režisérem i autorem hry Sborovna souboru KLADINA Kladno

Jirko, ty učíš na kladenské základní škole, takhle to tam u vás vypadá?

Ne. Učím devatenáct let, spousta střípků je sesbíraných ze soukromých škol, kde to takhle v podstatě vypadalo, ale většina je mystifikace. Všechno se může stát. Učitel je taky jenom člověk. Máš různé druhy učitelů. Pokusil jsem se obsáhnout pár typů. Typický je nedostatek jazykářů, kteří jsou nahrazováni jen tak někým, kdo stříhal tři měsíce ovce na Novém Zélandu.

Kolegové ze sborovny se s tebou baví?

Kolegové to všichni viděli. Řekl bych, že kromě jedné výjimky, kdy si nejsem jistý, tak to přijali velmi dobře a smáli se a bavili. Sám učím, takže pokud karikuju, tak karikuju i sám sebe a dělám si ze sebe srandu.

Co tě vedlo k napsání Sborovny?

Poprvé ta myšlenka přišla, když ti kluci vystříleli školu v Americe. To už jsem byl učitel. Neuplynulo pár let a objevilo se to v Německu. Říkal jsem si, že to jde na východ. Německo už je soused. Napadla mě myšlenka: „je český kantor připraven opravdu na vše?“ – je to také úvod na plakátech. Nejdříve mě napadlo, že na konci nebude Nina střílet. Pak jsem došel

k tomu, že ne, že ten závěr musí být drsnější, aby lidi přinutil uvažovat. Z toho důvodu jsem tam šoupnul, že je postřílí všechny. I když ani ona není připravena na to, co chce udělat. Záměr byl takový, aby se lidi 4/5 bavili a pak to zmrzlo. Už jsme zažili představení, kdy se každým dalším výstřelem lidé víc a víc mlátili do stehů a řvali smíchy. Ale naštěstí většinou je vše pochopeno správně.

Vy jste vlastně postoupili loni z

Turnova, ale letos máte tři ženské alternace...

Loni jsme postoupili a všechny tři učitelky byly hrané někým jiným. Ale před celo-státní přehlídkou jsme byli ještě na kladenské přehlídce, kde nás porota sepsala a pro holky to byla poslední kapka a přestaly dělat divadlo. Teď je to s novými holkami takhle syrové.

Název divadla KLADINA – kladenská divadelní náhražka je náhražka čeho?

Kdyby náhodou měl někdo pocit, že mu něco v amatérském divadle chybí, protože amatérská divadla, která já znám, jsou spíš o vtipu. Říkal jsem, pojďme zkusit i vážnější témata, i když jsme amatéři a hrát neumíme. Zkoušíme nejen pobavit. Ale to byl můj přelud, že amatéři dělají za každou cenu jen řachandy. Naopak, amatérské divadlo mě baví teď ze všeho nejvíc.

-leb-

JAK JE TO S TOUTO SBOROVNOU?

Několik postav volá na uklízečku paní Havránkovou směrem dolů z jeviště a z jejich replik i z řešení celkové mizanscény (včetně nasvícení) se dozvídáme, že jsou mrtvé a že se ocitly v jakémsi ireálném světě mezi nebem a peklem, zřejmě v očistci. Následně vidíme tytéž postavy v „reálu“ v místnosti, která jednoznačně odkazuje ke školní sborovně. Toto je výchozí situace hry Jiřího Homoly Sborovna (s podtitulem ... úvazky, rozvrhy, výkazy, dozory v jídelně... to všechno stvořil člověk), kterou sám autor režijně nastudoval se souborem KLADINA Kladno a dokonce si v ní zahrál roli jednoho z učitelů.

Na základě úvodní situace i díky dalším motivům dostáváme jako diváci z jeviště signály, že budeme postupně sledovat příčiny a důvody následků, které jsme viděli na začátku inscenace. Jsme však spíše svědky více či méně zábavných situací a anekdot ze sborovny (např. učitelé, kteří se drbou ve vlasech při čtení oznámení na nástěnce „vši na 1. stupni“) než důsledného rozvíjení načrtnutého příběhu a tématu. Jde tak o jistý řetězec obrázků ze života školy a volné řazení nápadů, místy až fraškovitého a černohumorného charakteru, bez sdělného záměrného cíle. Tu a tam se objeví vážnější motivy či „hořké“ podtóny, ale převažují ty humorné, takže by se mohlo zdát, že inscenátorům jde o určitý druh komunální satiry, čemuž mimo jiné odpovídá i vedení některých postav (např. učitel angličtiny a tělocviků Erik Vrch nese zejména v první půli známky jednostrunné karikatury).

S příchodem postavy Niny Chodové však začínáme tušit, že autorovi jde o hlubší a závažnější téma. Utvrdí nás v tom jak civilně realisticky pojatý dialog ředitele školy s otcem Niny, tak výsostně stylizovaný výstup krocení učitelského sboru jako divé zvěře samotným ředitelem. Vyvrcholením je pak vtrhnutí žákyně Niny Chodové do sborovny a postřílení učitelů. Na závěr se opět vracíme do úvodní scény. Nyní je zde mezi mrtvými přítomna i Nina v kostýmu, který připomíná anděla a její chování na jevišti jakoby evokovalo čekání na Boží soud a odpověď na otázku, kdo je vlastně vinen?

Téma násilí ve školách je bezesporu aktuální a závažné. Problémem kladenské inscenace je, že toto téma není dostatečně důsledně budováno v průběhu celé inscenace. Pokud režisérovi a ostatním zúčastněným o toto téma v jeho dramatické podobě až tolik nešlo (s tím, aby si divák sám učinil závěry), čemuž by odpovídalo i volné řazení scén a jistá žánrově-stylová roztržitost, pak jsme od nich (alespoň při volyňském přehlídkovém představení) nedostali dostačující informaci, že máme jejich dílo takovým způsobem vnímat.

Hra Sborovna Jiřího Homoly je určitě zajímavým pokusem zobrazit divadelními prostředky témata inspirovaná školním prostředím. Bez jasného, sdělného a důsledně vybudovaného inscenačního systému však zůstalo tentokrát právě jen u pokusu. Čistě osobně by mě velmi zajímala podoba inscenace, kterou by realizoval na autorovi nezávislý režisér.

Milan Schejbal

Jsem kantorka, nic vám neřeknu.
kantorka

Ohledně tohoto kousku? Přišlo mi to bohužel asi nejslabší z toho, co jsem viděl. Dost špatné herecké výkony.

Štefan, DS Korek

Pro mě celkem rozporuplný pocit. Herecky vcelku dobrý, ale nechytlo mě to až tak, že bych byla úplně zaujatá hrou. Až ten konec s tím výstřelem mě vystřelil.

Eva Hrubá z Křenovic

Sborovna, to zní jako zajímavé téma, ale naplněné nebylo. Bavila mě nástěnka s tím, že na prvním stupni jsou vši, ale zase už mě nebavilo, jak všichni byli zády, když stáli u lednice, nebo když odněkud přišla paní sekretářka... Bylo to dlouhé. Výstřely mě lekaly. Od začátku bylo jasné, co se stalo. Holka, o kterou ve hře nejvíce jde (Nina), tam byla strašně málo.
divačka z třetí řady

E.-E. Schmitt: Oskar a růžová paní

SPOUSTA LIDÍ ANI NECHTĚLA JÍT NA PREMIÉRU

Rozhovor s režisérkou Vandou Fuksovou

Jak jste přišli právě na tento text a proč jste se jej rozhodli hrát?

Na text narazil Marek Pukl, který jej četl a kterého oslovil. Česká společnost je dost ateistická a v tomto textu se trochu pátrá po Bohu, což mu přišlo jako dobré téma. Přišlo nám také dobré, že by to bylo malé divadlo. To jsme ještě nevěděli, že nakonec budou hrát jen dva herci a ostatní postavy vyrušíme. Společně jsme potom hodně škrtili, škrtili a škrtili.

Pokud jsem se dobře díval, ve Francii před časem inscenaci hrál jen jeden člověk. Proč jste si vybrali cestu dvou herců?

Ano, takových uvedení bylo více, dají se najít třeba na YouTube – třeba v Rusku to celé sama hrála jedna herečka, teď ve Slováckém divadle to pro změnu ve dvou lidech hraje Květa Fialová. U nás to vzniklo tak, že si Marek chtěl tu roli zahrát a těžko by on ještě hrál promluvy babi Růženky.

V programu avizujete spojení s hudbou z Louskáčku, kterou jsem ale v představení nezaznamenal.

Program jsme museli dát tisknout

mnohem dřív, než byla inscenace hotová. Původně jsem si myslela, že ji bude provázet úryvek z Louskáčku, takže jsme to dali do programu. Ale potom Marek složil původní hudbu, která nám přišla geniální, takže je v programu trochu nonsens.

Schmittovy texty jsou obvykle velice filozofické, hluboké, až mystické. Na to, o jakém tématu se tady mluví, mi vaše úprava přišla naopak velice civilní.

My jsme opravdu hodně škrtili. Vyhodili jsme hodně pasáží o Bohu a o tom, jak se za nás obětoval Ježíš, ty jsme vyškrtili. A také nám přišlo, že se příliš tlačí na city diváka, čemuž jsme se chtěli vyhnout. Hodně lidí zasáhne už to, když umírá malé dítě, natož když se ještě tlačí na pilu. Takže jsme hodně seškrtili i tyto pasáže. Chtěli jsme hru vyprávět hlavně očima toho malého kluka, on je pro nás hlavní postavou.

Takže hlavním tématem pro vás je spíš smířování se s

umíráním a smrtí než hledání Boha?

Řekla bych, že obojí. Jen to náboženské téma není tolik vypíchnuté.

Jak na vaše představení obvykle reagují diváci?

U nás doma, v Křenovicích, spousta lidí ani nechtěla jít na premiéru, protože jsme avizovali, o čem to bude. Říkali, že nepůjdou do divadla plakat. Ale pak přišli na reprízy, protože slyšeli, že to je dobré představení. Každého to nakonec nějak zasáhlo.

-das-

TAKOVÁ KULTIVOVANÁ TELENOVELA

Spolek divadla Antonína Vorla přivezl z Křenovic do Volyně populární divadelní adaptaci původního krátkého románu Erica-Emmanuela Schmitta OSKAR A RŮŽOVÁ PANÍ.

Dojemný příběh o setkání malého smrtelně nemocného chlapce Oskara se starou zdravotní sestrou v růžovém stejnokroji nabízí dvě mimořádné herecké příležitosti. A nejen to. Skýtá i prostor pro rozehrání sice intimního, ale přece velmi dramatického příběhu o vztahu člověka k životu, člověka k Bohu a dvou lidí, kteří jsou každý jiným způsobem na konci své životní pouti. Oskar to má za pár a ví to. Jenom netušil, že to „za pár“ je definováno pouhými dvanácti dny. Oskar se nelituje. A nemá rád, když ho lidé litují. Růženka, jak Oskar staré opaní říká, to ví. Sama je na konci života a tak má více pochopení než ostatní. Je natolik empatická a moudrá, že poradí Oskarovi skvělou fintu. Musí si představit, že za každý den zsetárne o rovných deset let. To mu umožní prožít celý život. Plnohodnotný život. Naplněný život v kostce. A poradí mu ještě něco – aby napsal dopis Bohu. A Oskar to přes všechny pochybnosti zkusí...

Taková je výchozí dramatická situace hry. V ní se otevírá citově bohatý dramatický příběh o tom, jak vzniká, proměňuje se a vrcholí vztah malého chlapce k Bohu. A vlastně nejen k Bohu, ale i k rodičům, k ostatním dětem v nemocnici, k Růžence a... A hlavně k životu!

Oskar přitom není sám, kdo v těchto dvanácti dnech učiní život naplněným. Růženka to všechno prožije s ním a pro něho, čímž paradoxně sama omládne a sama dodá smysl svému životu v jeho zralé fázi.

Text je velmi důmyslně strukturován, je dokonalou konstrukcí. Přesto není snadné jej režijně a herecky uchopit. Naopak. Je to velmi těžké pro jeho žánrovou složitost. Křenovičtí příběh poctivě a vysoce kultivovaně převyprávěli, ale naplnit jej silnou hereckou výpovědí se jim bohužel nepodařilo. Problém byl především v tom, že všechny výše uvedené vztahy byly hotové již na začátku. Nevyvíjely se. Jen pokračovaly. Jednotlivé dramatické situace, ve kterých se snaží Růženka Oskara rozptýlit vzpomínkami na svou fiktivní zápasnickou minulost, tak postupným řazením nepomáhají příběh gradovat. Naopak. Působí jako další a další reprízy jedné a té samé epizody, čímž napětí příběhu spíše oslabují. Vyzdvihnout si zaslouží funkční a stylově čistá scéna (Vanda Fuksová a Ludvík Čermák), které chybí k dokonalosti pouze větší (a metaforičtější) režijní využití některých rekvizit (hračky, smeták apod.).

Oba interpreti přistupují k textu a jeho tématům velmi ušlechtilým způsobem, který je ovšem zrazuje. Svazuje jim ruce ve větší hravosti a vzpírá se místy až sarkastickému humoru, který je v textu hry obsažen a jehož zdrojem by měl být rozpor mezi tím, jak bezostyšně pragmaticky vnímá svůj osud nemocný Oskar, a jak ho vnímají ostatní. Inscenace tak v celkovém úhrnu působí jako taková kultivovaná telenovela.

Luděk Horký

Bylo to úplně výborné a silné, úplně jsem koukal.

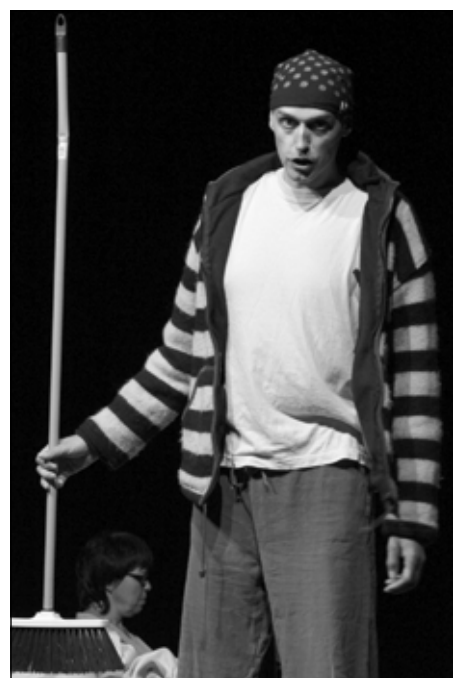
Michal

Mně se to líbilo, bylo to příjemné zpestření konce první poloviny přehlídky.

Míra

Obdivovala jsem samozřejmě hlavního hrdinu, nicméně jsem si říkala, jestli skutečně ve 20. století vymřeli dramatictí spisovatelé.

Jana

ZMĚNA PROGRAMU!

Prokletí prvního představení druhého pátku pokračuje - stejně jako v loňském roce, také letos dochází v programu k nečekané změně:

Původně plánované představení **Pygmalion** souboru DS Jiráskova divadla Hronov muselo být kvůli nečekaným zdravotním potížím představitelů jedné z hlavních rolí zrušeno.

V roli náhradníka uvidí diváci ve Volyni inscenaci **BLACKBIRD** v podání DIVADLA (bez záruky) PRAHA. Představení začíná v 9:00, další program bude následovat podle dříve avizovaného harmonogramu.

CITÁT

“Ctnost je něco vysokého, vznešeného, nepřemožitelného a neúnavného. Rozkoš je něco nízkého a otrockého, slabého a vrtkavého, jejím domovem jsou nevěstince a krčmy.

Ctnost nalezněš v chrámu, na náměstí ... pokrytou prachem, opálenou v obličejích, s mozolnatými rukama. Kdežto rozkoš nalezněš často zalezlou v úkrytu a schovávající se v temnotách, v sousedství očistných a parních lázní, zastihneš ji zchoulostivělou, změkčilou, nasáklou vínem a voňavkami, bledou nebo nalíčenou, nabalzámovanou jako mrtvolu.”

Lucius Annaeus Seneca

KAM PO PIKNIKU?

ŠRÁMKŮV PÍSEK

Šrámkův Písek je celostátní přehlídka experimentujícího divadla, která každoročně probíhá poslední květnový víkend v městě Písku.

Přehlídka nemá věkové ani žánrové omezení – pouze není určena dětským souborům do patnácti let. Soubor si na Šrámkově Písku může zahrát ve chvíli, kdy získá doporučení z krajské postupové přehlídky a programová rada jej zařadí do programu. Součástí akce jsou rozborové semináře, diskuse o viděném za účasti fundovaného lektorského sboru.

Vzdělávací část ŠP je realizována samostatně v Šumperku jako Setkání mladých amatérských divadelníků.

Celostátní přehlídku experimentujícího divadla Šrámkův Písek z pověření a za finančního příspěví Ministerstva kultury pořádá NIPOS-ARTAMA ve spolupráci s Centrem kultury Písek, OS Společnost amatérské divadlo a svět a OS Pod čarou Písek. Přehlídka probíhá za finančního příspěví města Písku.

52. ročník přehlídky bude probíhat v termínu 24. — 26. května 2013.

WEB

Všechna čísla zpravodaje, fotogalerie z představení a další zajímavé informace o Divadelním Pikniku Volyně 2013 najdete na webových stránkách přehlídky:

www.divadelnipiknik.cz

PROGRAM

Čtvrtek 16. května 2013

19.00 TYJÁTR Horažďovice / režie: Karel Štátný

D. Foley: **Z(a)TRACENÁ**

22.00 Diskuse (Z(a)TRACENÁ)

Pátek 17. května 2013

09.00 DIVADLO (bez záruky)

PRAHA / režie: Gabriela Vlková

D. Harrower: **BLACKBIRD**

13.30 Diskuse (BLACKBIRD)

14.30 DS Tyl Slaná / režie: Martin Bašek

D. Wasserman: **Přelet nad kukaččím hnízdem**

18.30 Diskuse (Přelet nad kukaččím hnízdem)

19.30 Divadlo Dostavník Přerov / režie: Vlasta Hartlová

T. Pratchett, Z. Hilbert: **Maškaráda**

23.00 Diskuse (Maškaráda)

SPONZOŘI

Zpravodaj XXII. celostátní přehlídky amatérského činoherního a hudebního divadla Divadelní Piknik Volyně 2013. Redakce: Lenka Huláková, David Slížek. Vydává Městské muzeum a kulturní centrum ve Volyni. Náklad 100 výtisků.

Zpravodaj je tištěn na barevném multifunkčním zařízení KONICA MINOLTA bizhub C220 firmy ZM Servis České Budějovice.